

DODÁVKA

Z kriminalistického hlediska zločin vraždy téměř vždy vyžaduje vražednou zbraň – klasikou je nůž a střelná zbraň, v afektu se ale zbraní může stát jakýkoliv těžký předmět, provaz nebo i ruce. Ti rafinovanější pachatelé vymýšlí nejrůznější vražedné mechanismy, které mají zločin skrýt za nešťastnou náhodu, přesto i oni jsou z drtivé většiny odhaleni a usvědčeni. Středočeská kriminálka se v roce 2012 setkala s případem, který by dnes již mohl být precedentem – přesto tehdy šlo o jeden z prvních případů, kdy se vražednou zbraní mělo stát auto.

Se středočeským kriminalistou Jiřím Šnýdrem jsem se při natáčení poprvé potkal už někdy před patnácti lety. Tehdy jsme ještě s Michalem Mazánkem poprvé natáčeli v té době nedávno odhalené vraždy v Klučově pro vznikající pořad *112 - V ohrožení života* (pod názvem *DNA - odložená spravedlnost* jsme tento případ znovu zpracovali pro první sérii *Legend kriminalistiky*). Pro mě byl Jiří Šnýdr vždycky precizní kriminalista a operativec s vynikajícím instinktem, který je navíc pro svou práci maximálně zapálený. A tak když jsme se při jednom z našich nedávných setkání – tuším na Poli-

cistovi roku – bavili o zajímavých případech, vzpomínal právě na tento unikátní kriminalistický oříšek. Bylo totiž zcela zásadní, jak se vyšetřovatelé na případ podívají – vrah totiž docela přesvědčivě trval na tom, že jen kradl auto a zbytek, že byla nešťastná náhoda, při které majitel auta skončil pod koly auta. Jenže při podrobnějším zkoumání bylo jasné, že lupič tentokrát auto použil jako zbraň, a šlo jen o to, dokázat mu to. Logicky jsem se Jiřího Šnýdra ptal, který vyšetřovatel měl případ na starosti, a ve chvíli, kdy mi odpověděl, jsem věděl, že tenhle případ získává ještě další rozměr. Vyšetřovatelkou totiž byla Dagmar Šnýdrová, jeho manželka. Trochu jsem si představoval, že nám při natáčení možná dají nahlédnout i do svého soukromí, ale až na pár poznámek, pronesených spíš náhodou, to skončilo tak, že jsem měl před kamerou dva profesionály, kteří svou práci berou velmi vážně. Ale o to víc mě i celý štáb strhlo jejich vyprávění smutného příběhu o naprosto zbytečné smrti táty, který se jedno obyčejné ráno nevrátil domů ke své rodině.

AUTO JAKO SMRTÍCÍ ZBRAŇ

Byla středa, 30. května 2012, krátce po osmé hodině ranní, když se na poklidném náměstí ve Velvarech odehrálo nečekané drama. To ráno se tu spolu s mnoha dalšími zastavil pro svačinu i Vlastimil Svoboda. Zaparkoval auto kousek od prodejny potravin, a když vystupoval z auta, všiml si, že směrem na něj velkou rychlostí vy-couvává dodávka. Rychle vyskočil a sotva stihl se uhnout. Dodávka prudce zabrzdila, zahrabala na štěrk a opět se v rychlosti rozjela dopředu. Auto přitom udělalo jakoby dva hupy. Ve stejnou chvíli starostka Velvar Jitka Linhartová ve své kanceláři na náměstí zaslechla výkřik, náraz a prudké skřípění kol rozjíždějícího se auta. Z okna zahlédla ujíždějící dodávku a člověka ležícího na zemi v tratišti krve.

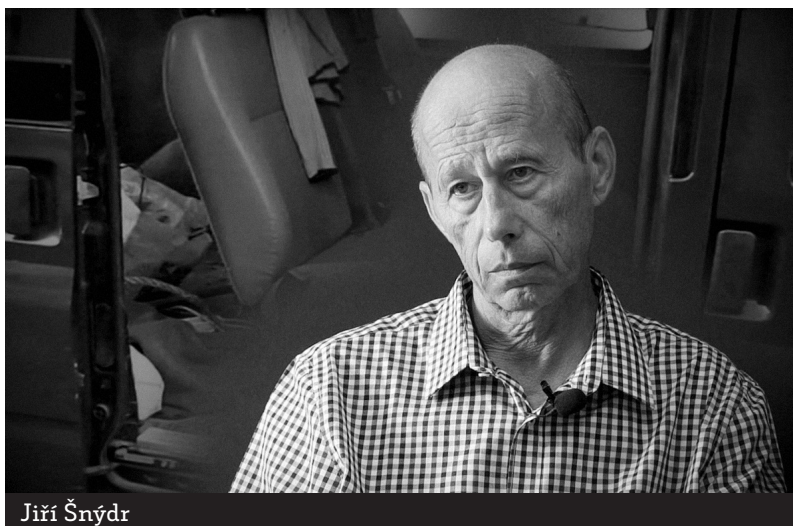


Velvarské náměstí jen několik desítek minut po události

„Tak jsem vytočila tísňovou linku a běžela jsem dolů s tím telefonem na uchu. Zároveň tam přibíhal náš strážník městské policie, který hned začal s první pomocí,“ vzpomíná na dramatické okamžiky Jitka Linhartová. Když se dostala až k hloučku záchraňujících lidí, zahlédla zdevastovanou tvář člověka, kterého v první chvíli vůbec nepoznala. Až když jí přímí svědci události řeknou, že se jedná o místního řemeslníka, uvědomí si, že ho i jeho rodinu velmi dobře zná.

I když se všichni snaží udělat vše o jeho záchranu a brzy přijíždí i záchranná služba, mladému muži už se nedá pomoci. „Když někdo srazí člověka tak velkou rychlostí a ujíždí – ne, na mě to nedělalo dojem dopravní nehody, vůbec,“ rozhořčeně doplňuje bývalá starostka další svědky. Ti jí vyprávějí, že oblíbený místní řemeslník tu zemřel pod koly svého vlastního auta.

Událost už šetří místní policie, a přestože ji měla nahlášenou nejprve jako krádež se zraněním, ukáže se, že mnohem spíš šlo o cílený útok se snahou zlikvidovat nepohodlného svědka. K případu během půl hodiny přijíždí středočeští kriminalisté – manželé Jiří Šnýdr a Dagmar Šnýdrová a kromě prvotního šetření si hned



Jiří Šnýdr

vyslechnou svědky na místě. Zemřelý řemeslník prý k potravinám přijel modrou dodávkou asi ve čtvrt na devět ráno – zaparkoval našikmo a auto nechal stát před prodejnou nezamčené, s klíčky v zapalování, jako to dělalo hodně místních. V prodejně si kupoval svačinu a najednou s výkřikem „jé, mě někdo krade auto“ vyběhl ven. Svědci zahlédli, že se u okýnka přetahoval s mužem za volantem zřejmě o klíčky, ten ale začal couvat a majitel auta ztratil rovnováhu. Po pár krocích upadl na zem, na což lupič vůbec nevzal zřetel a bez ohledu na člověka ležícího na dlažbě se prudce rozjel vpřed. V tu chvíli podle svědků přejel zloděj řemeslníkovi kolem auta přes hlavu až po rozkrok a ujel. Šance přežít, nebyla v podstatě žádná.

Dagmar Šnýdrová na náměstí vyslechla prvotní informace a hned začala v součinnosti s dalšími složkami policie pátrat po zmizelém autě. Z výpovědí dalších svědků vyplynulo, že zloděj po potyčce s majitelem auta u okénka a po jeho pádu na zem musel vědět, že leží někde pod koly auta. Navíc vietnamská prodavačka se zlodějem navázala i oční kontakt a křikem a gesty se ho snažila upozornit, aby se nerozjížděl, že muž leží pod koly auta. „Ten ale

nezareagoval, prudce se rozjel, přičemž auto při přejíždění těla dvakrát nadskočilo a ujížděl z náměstí směrem na Mělník a Kralupy,“ dodává Dagmar Šnýdrová.

„Musel ho vidět. Tudíž na něj najel záměrně a nešlo o žádnou nešťastnou náhodu. Jednalo se o vraždu,“ doplňuje svou ženu a zároveň vyšetřovatelku Jiří Šnýdr.



Zatímco kriminalističtí technici zajišťovali biologické a trasologické stopy z míst, kde došlo k útoku, bylo vyhlášeno pátrání jak po neznámém pachateli, tak po ukradené dodávce. Popis pachatele se v jednom nezaměnitelném rysu zcela shodoval. „Většinou se ptáme, co výrazného svědci zahlédli, a výrazné prý byly jeho vlasy, které

„Přejetí hlavy pana poškozeného vyvolalo výrazné nadskočení a ten řidič si musel být vědom, že toho člověka přejel.“

JUDr. Tomáš Milec, státní zástupce

byly zrzavé,“ vzpomíná vyšetřovatelka na typický rys, který jim měl ještě hodně pomoci. Středočeští kriminalisté totiž hned po krádeži oslovili kolegy z majetkové trestné činnosti s tím, jestli náhodou nemají v šetření někoho, kdo je zapojený do krádeží dodávek a má zrzavé vlasy – a měli štěstí. Dagmar Šnýdrová se tak dozvěděla, že už delší dobu mají „majetkáři“ rozpracovanou skupinu lidí, která páchala krádeže motorových vozidel a dopouštěla se další trestné činnosti: „Měli i odposlechy a tam právě se hovořilo o osobě Pomeranč, muži s výrazně rezatými vlasy. To, že měl ty zrzavé vlasy, byla zásadní informace. Dalo by se říci, že tím se to spojilo – to, co věděli kolegové a co viděli svědci přímo tady na místě.“

Kriminalisté z Kladna a Mělníku gang sledovali již delší dobu, a měli tak dobře zmapované jeho členy i jejich pohyb. Věděli tedy, že ve zmiňovanou dobu byli na náměstí kromě osoby Pomeranče alias Romana Hubeného i další kumpáni - muž a žena. Na základě vyměněných informací se pak oba kriminalistické týmy propojily a kriminalisté se rozhodli, že si s podezřelým mužem a ženou promluví.

„My jsme v první chvíli nevěděli, kdo řídil, a přejel tedy muže, a jim šlo o to, jestli budou vystupovat jako obvinění a pachatelé anebo jestli budou jako vystupovat jako svědci,“ přibližuje taktiku vyšetřovatelka Šnýdrová. Právě tyto dva hned po zadržení poskytli kriminálce informace o pozadí jejich přítomnosti na velvarkém náměstí. Zatímco zadržený pár vše sledoval ze zaparkovaného auta, Hubený přijel s kumpánem přímo k zaparkované dodávce. To, co se následně během krádeže dodávky odehrálo, včetně přejetí muže, pár skutečně dobře viděl. Ve chvíli, kdy měla kriminálka dostatek indicií k zadržení Hubeného a připravovala jeho zatčení, nahlásila policejní hlídka nález opuštěné ukradené dodávky na Mělnicku. Dodávku velvarkého řemeslníka našel náhodný svědek zaparkovanou u místního rybníka s otevřenými zadními dveřmi. Uvnitř technici našli biologické stopy, věcné i pachové stopy a pneumatiky zajistili pro trasologické zkoumání. Kriminalistický tým manželů Šnýdrových zatím zjistil, že Hubený by se měl zdržovat v místě svého současného bydliště na ubytovně Světluška. Se souhlasem státního zástupce se rozhodli k provedení operativního bleskového zákroku, během kterého po krátké potyčce skončil osmatřicetiletý Hubený v policejních poutech.

Bylo 17 hodin a 30 minut a od ranních událostí uběhlo přesně devět hodin. „Zkrátka měli jsme tip na určitou osobu a ten tip vyšel,“ říká Jiří Šnýdr a vyšetřovatelka Šnýdrová dodává: „Z žádných zdrojů nebylo zjištěno, že by měl být ozbrojený, byla tam v tu chvíli prověrka v tom místě bydliště, zjišťovalo se, jestli by se tam nemohl zdržovat, a bylo štěstí, že tam viděli další auto s dalšími osobami,



Roman Hubený užíval pervitin a kradl auta.

kteří s ním spolupracovali, a byl zadržen přímo v pokoji té ubytovny.“ Když Hubený překvapeně vzhlédl k nečekané návštěvě, která ho přepadla přímo v koupelně, právě se holil. Odstranit se snažil nejen vousy, ale i výrazné vlasy.

DROGY A KRÁDEŽE

Osmatřicetiletý Roman Hubený, nebyl žádné neviňátko. Desetkrát soudně trestaný muž byl bez práce a policii byl dobře známý jako zloděj a překupník a uživatel drog. Navíc za volantem neměl co dělat, protože už rok měl zákaz řízení. Tvrdil, že neví o tom, že by někoho přejel, a dodávku prý rozhodně nechtěl ukrást. Státní zástupce Tomáš Milec, který velvarský případ dozoroval si vzpomíná, že použil až bizarní obhajobu: „Tvrdil, že nějaký jeho známý, kterého znal jen pod pseudonymem mu řekl, že mu bylo odcizeno vozidlo a chtěl by ho zpátky. Popsal prý mu, jak vypadá, sdělil mu SPZ, a dokonce mu od toho vozidla údajně předal klíčky a požádal



Oblíbený řemeslník se snažil krádeži zabránit.

ho, kdyby toto vozidlo někde viděl, aby to vozidlo získal zpět, protože je jeho a bylo mu odcizeno.“

Když kriminálka Hubeného konfrontovala s faktem, že majitelem auta byl prokazatelně řemeslník a žádala ho o vysvětlení, jen pokrčil rameny a vážně trval na své verzi. „Samozřejmě je obrovskou náhodou, že pan obžalovaný toto vozidlo objevil a na místě se ho také zmocnil,“ ironicky ještě při našem natáčení dodal státní zástupce. Roman Hubený ale skutečně nebyl ten typ pachatele, který po dopadení a předložení důkazů, půjde s pravdou ven – naopak, vytrvale zapíral i v dalších okolnostech případu. Tvrdil například, že vůbec neviděl, že by muž, se kterým se přetahoval u okénka auta při odjezdu z velvarského náměstí upadl a ležel na zemi. A už vůbec si nevšiml, že ho přejel. „On se hájil tím, že neví, že ho přejel. Přitom chlap se ho snaží vytáhnout z okýnka nebo ho chce zastavit, on chce couvat, chlap najednou zmizí. On ho nevidí, neví, kde je, rozjede se a jede pryč. Když mu bylo předestřeno: ‚ano, ale cítil jste, že vozidlo nadskočilo?‘ ‚Ne necítil, vozidlo se normálně rozjelo.‘ Ale tak jak vyplynulo z výpovědí svědků, jednalo se o prudký rozjezd, při kterém hvízдалy pneumatiky, a to auto nadskočilo,“ reprodukuje



Vyšetřovací pokus prokázal, že Hubený musel o člověku pod koly auta vědět.

Jiří Šnýdr marnou snahu použít v rozhovoru s Hubeným jakoukoliv faktickou argumentaci. Přitom řemeslník byl přjetý přímo přes hlavu a byla to zranění neslučitelná se životem. Dokonce i při pitvě byly stopy pneumatik přímo na hlavě znatelné. Nálezy soudního lékaře na těle zemřelého muže tedy odpovídaly tomu, co popisovali svědci. Stopy po pneumatikách byly zřetelné nejen na hlavě, ale i na trupu a na končetinách a znělo neuvěřitelně, že by si řidič mohl nevšimnout, že někoho přejel.

Po sérii výslechů bylo jasné, že zkušený recidivista Hubený spolupracovat nebude a na svých lžích setrvá. Pro manžele Šnýdrovy tak z přípravného řízení vyplynulo, že hlavní slovo budou mít tentokrát posudky znalců v oborech trasologie a doprava. Tentokrát nikoliv jako doplněk vyšetřovacího spisu, nýbrž jako rozhodující usvědčující důkaz. Stejnou váhu pak bude mít i plánovaný vyšetřovací pokus. Pár týdnů po tragické události se tak na velvarském náměstí odehrála rekonstrukce, které se účastnili svědci, tým kriminálky, soudní znalci i hlavní podezřelý Roman Hubený. Místo zemřelého řemeslníka byla použita figurína. Vietnamská prodavačka, která celou situaci viděla od obchodu a snažila se řemeslníka



Vyšetřovatelka Dagmar Šnýdrová ukazuje, kde stáli kumpáni.

zachránit a navázat křikem a gesty kontakt se zlodějem za volantem, vypovídala za pomoci tlumočnice.

VYŠETŘOVACÍ POKUS - vietnamská svědkyně z obchodu

- *V té době, když jsem tady tu oběť u auta viděla, tak stála tady u dveří s jednou rukou u volantu. Pak spadl obličejem dolů.*
- *Kde to bylo?*
- *Kousek blíž, v té samé pozici. A potom jako tím předním kolem na straně řidiče přejel toho pána (přejíždění figuríny).*
- *Bylo to takovýmto způsobem nebo jinak?*
- *Ano, tak.*

V okamžiku, kdy dodávka při vyšetřovacím pokusu přejížděla bílou látkovou figurínu naplněnou polystyrenovou pěnou, všem přítomným zatrnulo. Přestože nešlo o skutečné lidské tělo, dojem byl mimořádně silný. Už proto, že i v tomto případě auto výrazně nadskočilo.

Otázka, kterou kriminalisté chtěli od znalců zodpovědět, bylo, zda a jakým způsobem mohl Roman Hubený muže porazit. Znalec v oboru dopravy Jindřich Zoul si v tu chvíli ověřoval své úvahy a propočty: „Ta osoba, která byla v partii levých dveří, byla nucena